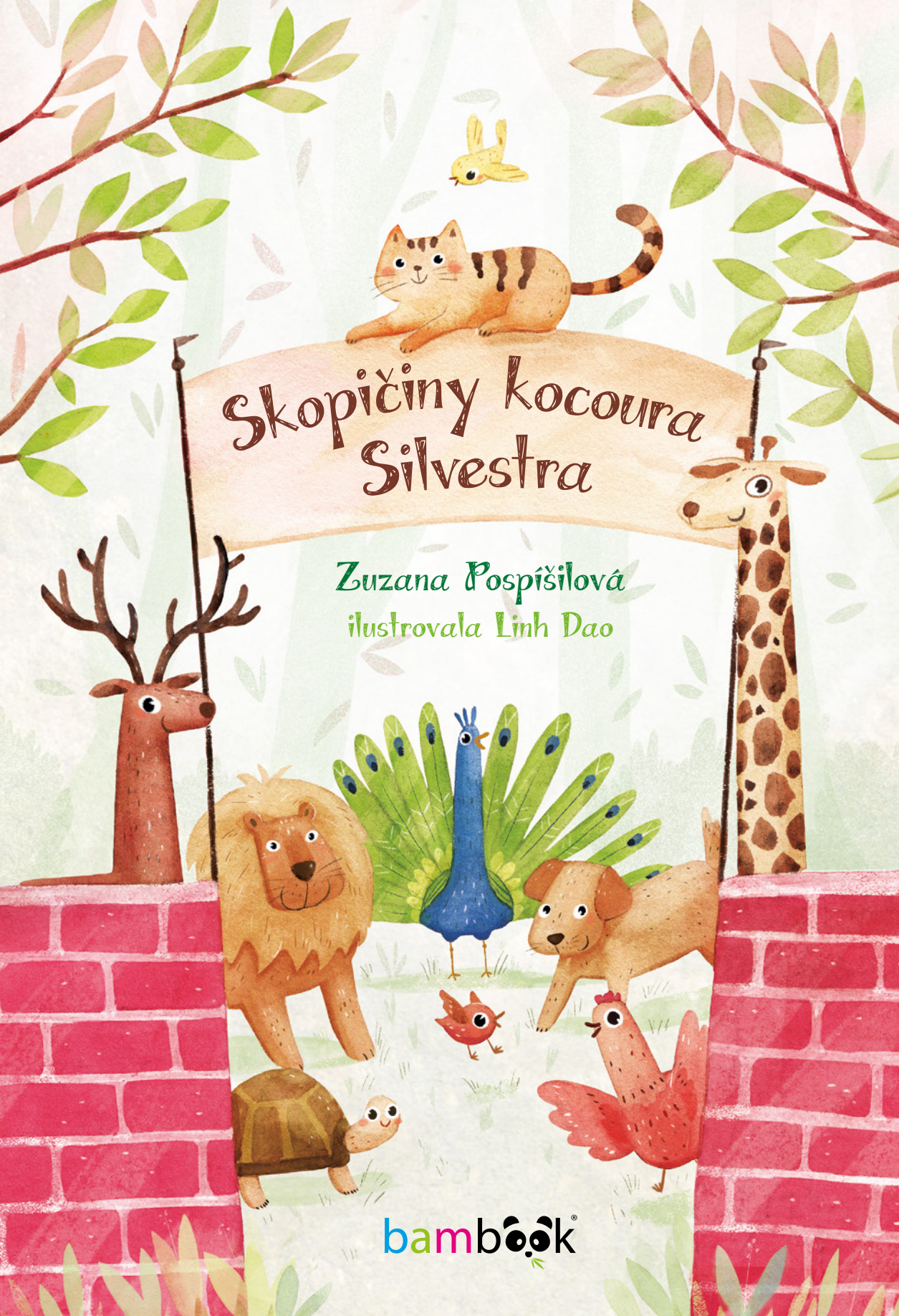

Skopičiny kocoura Silvestra

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Linh Dao

Skopičiny kocoura Silvestra

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Linh Dao

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

SKOPIČINY KOCOURA SILVESTRA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 7486. publikaci

Ilustrace Linh Dao
Odpovědná redaktorka Jana Novotná
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 2., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2020
Cover Illustration © Linh Dao

ISBN 978-80-271-1430-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-2212-7 (print)

Obsah

Jak jsem se vydal do zoo	7
Jak jsem si pořídil krunýř	11
Jak jsem potkal páva	15
Jak jsem se chtěl pyšnit krásným peřím	19
Jak jsem toužil vypadat jako slon	23
Jak jsem si pořídil parohy jako jelen	27
Jak babička hledala hadici od vysavače	31
Jak jsem si přál mít krk jako žirafa	35
Jak mě navštívil pan doktor	39
Jak přijela Maruška s balónky	43
Jak jsem potkal lva	47
Jak jsem si hrál s klubíčkem	51
Jak jsem byl na chvíli králem	55
Jak jsem se stal zebrou	59
Jak papoušek řekl, že lžu a kradu	63
Jak jsem si vyrobil peří	67
Jak mě málem snědl tygr	72
Jak jsem skončil jako kocour i tygr zároveň	76

Jak jsem se vydal do zoo

Dovolte, abych se vám představil! Jsem oranžový kocour Silvestr. Rád sedávám u babičky na klíně, nechávám si od ní hladit kožíšek a s oblibou mlsám mlíčko z misky. Ale to mi nestačí. Chtěl bych poznat svět, chtěl bych se chlubit, ale nemám komu a nemám čím. Trochu obdivu si přece zasloužím! Nebo ne?

Když se na nebi objevil měsíc, v klidu jsem o tom v pelíšku přemýšlel. Zajdu do zoo a nechám se zavřít do klece. Okolo budou chodit děti a paní s pány a všichni mě budou obdivovat, jako to dělají u opic, medvědů, tygrů a ostatních zvířat.

S ranním sluníčkem jsem si promnul ospalé oči, namočil packu do sudu s vodou a jen tak maličko se umyl. Pak jsem se vydal na cestu. Když jsem dorazil k bráně do zoo, nenápadně jsem se protáhl kolem paní, která prodávala vstupenky, a už jsem byl uvnitř.

Vydal jsem se po cestě, kde šlo nejvíce lidí. Na konci cestičky bylo stanoviště pro vláček. Nasedl jsem do vláčku – byl pomalovaný jako opravdový tygr. Stál hned u plotu a houkal na znamení odjezdu. Plný dětí konečně vyrazil na cestu. Seděl jsem na sedadle a dobře jsem se rozhlížel, jestli se na mě všichni dívají, ale děti sledovaly spíše klece se zvířaty. To mě mrzelo.

Když vlak zastavil, děti se vyhrnuly ven a běžely k ohrádce, kde byly obří želvy. Měly svůj vlastní domeček i lavičku, pod kterou se před sluníčkem schovávaly malinkaté želvičky. Šel jsem se taky podívat. Zajímalo mě, co je na těch želvách tak zajímavého. Pod nohama všech dětí jsem prolezl blíž k ohrádce. Chvíli jsem se na želvy díval a pak mi to došlo: „Krunýř! Obdivuji krunýř! Pořídím si ho taky, a pak budou všichni obdivovat mě.“

Hned jsem pospíchal stejnou cestou zpátky k bráně zoo a zamířil ke svému domu.

